

Molnár Gábor

•••

ne félj!
ha a nappalba
könnyezni kínt harap az éj,
ne félj!

ne félj!
ha a tiszta szívbe
árkot rág a rótfekete kéj,
ne félj!

ne félj!
ha zsíros szóval
hízeleg kit nem rendít a mély,
ne félj!

ne félj!
ha szelíd szemmel
öldököl a megőrült kevély,
ne félj!

ne félj!
ha röpülni hív
s szárnyat tár a lent ragadt sekély,
ne félj!

ne félj!
ha talpad alatt
nyakad szegné mézes meredély,
ne félj!

ne félj!
ha a szerelemre
koszt kotor a kétes szenvedély,
ne félj!

ne félj!
ha néma vagy
és ordítják: beszélj!
ne félj!

ne félj!
ha erőszak
tórhegye üvölti: vetélj!
ne félj!

ne félj!
ha a magány
molyként fal s azt sűgja: félj!
ne félj!

ne félj!
ha kígyók
azt sziszegik: semmit ne remélj!
ne félj!

ne félj!
mert egészem Istené,
s fénye mind Tiéd,
hogy Élj!

Feltámadás

mindenhol romok,
rom vagyunk,
romokból építjük
romlatlan templomunk

feszít a feszület,
nem vagyunk egyedül,
a kereszt a vért égve
egyházzá teljesül

bennünk dobban az Ég,
kegyelme áradás,
lelkünk a fény hívta
örök feltámadás